Akbab

Muhalefet — Amma da çürükmüş ha, daha şişirirken patladı!..

İKRAMİYELİ
GRUP
MEVDUATI

İ
G.M.

YÜZDE
25
Mutlak
isabet

• Ömür boyunca aylık irat
• 30000 liraya kadar iş sermayesi
• Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
• 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

NECİPBEY
Briyantini

SAÇLARINIZA İLÂHİ BİR GÜZELLİK VERECEKTİR.

Siz de herkezin nazarlarını üzerinde toplayan sihirli saçlara sahip olmak istemez misiniz? Mütehassıs eller tarafından hazırlanan NECİPBEY Briyantinleri size parlak, dalgalı ve cazip saçlar temin eder.

BAŞ AĞRILARINA KARŞI
OPON
FAYDALIDIR!

günde 6 tablete kadar alınabilir

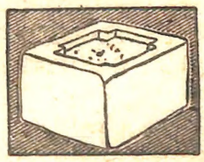

beyaz sabun
çamaşır içindir

Kremli
PURO
cildiniz içindir

PURO şizi güzelleştirir

3ol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

SÜMERBANK
SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

NEFİS REKLAM 1952

SAYI: 242 C.: 10 1 KASIM 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

SAMUR KÜRK!

TÜRK şekeri, dış pazarda satışa çıkarıldı. Sevinmeğe vakit yok. İç pazarda partilerin zehir ticareti köylere kadar yayılıyor...

Nedir bu «Hey gaziler» türküsü? Nedir bu «Kalkın ey ehl-i vatan» marşı?. Seçim günleri mi yaklaştı?. Hayır! Seçim ayları mı yaklaştı? Hayır! Seçim yılları mı yaklaştı? Yine hayır!.. Sene 1956 dayız. 1958 e daha iki yıl var... Haydi, muhalefetin insafı olmaz diyelim. Peki ama, takvimi de mi olmaz?

Tanrının günü gazetlerden dolup taşan tek haber var: Yıl dırım ekipi falan köye gitti, dert dinleme kıtası filân dağa çıktı!

Köye gidip akan çeşmeyi, dağa çıkıp altın fışkırtan petrol kuyusunu görseler, öpüp başıma koyacağım. Ne gezeeeeer!. C.H.P. nin fazilet vâizi Şemsettin Günaltay bile, Ege seferinden döner dönmez:

— Birşey görmedim, buyurdu.

Buna verilecek bir tek cevap vardır:

— Tavsiye ederiz üstad, bir göz doktoruna müracaat ediniz!.

Hiç bir şey görmemiş, hiç bir şey yapılmamış, hiç bir şey yokmuş...

Hoca efendi hazretlerine bir medrese fıkrası anlatalım:

Devrin uleması, bir mollacığı imtihan ediyorlarmış. Biri sormuş:

— Söyle bakalım: «Veddühâ» nın «vâv» ı ne «vâv» ıdır?

Mollacık düşünüp düşünüp:

— Vâv-ı âtıfa!

Deyince, sual sahibi takdir ile sırtını sıvazlamağa başlamış:

— Aferin!.. Aferin!.. Aferin!..

Öteki hocalar şaşırmışlar:

— Aman efendi hazretleri, ne aferini?. İşitmediniz mi?. Vâv-ı âtıfa dedi.

Sual sahibi, gülümseyerek kavuğunu sallamış:

— Yirmi sene evvel ben, bunun babasını da imtihan etmiş, ayni suali sormuştum. O: «Veddühâ'da vâv yoktur» demişti. Oğlu hiç olmazsa vâv'ı gördü!.

Yazık... C.H.P. nin son Başbakanı, bu çömez kadar da olamamış. Babası gibi: «Vav yoktur» diyip işin içinden çıkıyor.

Politika böyledir: Görmek isetemeyene, ne yapsan gösteremezsin!

Kalemim, bir iktidar yazarı gibi mi konuştu sevgili okuyucular?. Hayır, değil... Ben, ne bu partidenim, ne şu partidenim, ne o partiden. Gözlerim, hiç bir maksadın gözlüğünü takmadan olaylara bakıyor ve gördüklerimi yazıyorum.

Başlarken ne demiştim size: Türk şekeri, dış pazarda satışa çıkarıldı!..

Başka milletlere ağız tadı dağıtmağa başladığımız bu bahtiyar günlerde, kendi aramızda tatsızlık çıkarmak... Siz söyleyiniz lûtfen bana: kabahatin bu samur kürkünü kime giydireyim?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir avukat, seçimlerde Demokrat Partiye rey veren sağ elini cezalandırdı.
— Gazeteler —

— Bu zavallı acaba hangi partiye rey vermiş ..

★ Yazan: YAZDI MI YAZAR ★

EY VATAN

İzmir Milletvekili Mehmet Ali Sebük şöyle dedi: «Memleketimizde 40 bin mahkûm veya mevkuf var! bunların on bini çocuktur. Çocukları hapishaneye göndermeğe hakkımız yoktur. Bunun önüne geçmek için, Cezaevlerinde camiler açmalıdır, cahil insanın kalbine girmek, ancak din yolu ile mümkündür.»

CEZA evinde koğuşlar yaşa başa göre ayrılmıyordu. On yaşındaki suçlu ile, altmış yaşındaki suçlu, idam altında yatanla, üç senelik cezası olan, bir koğuşta idi.

Bu tutumla ağır cezalıların, cezaları az olanlardan haraç almaları kolaylaşıyordu. İşin kötü yanı, küçük çocukların, ipten kazıktan kurtulmuş, daha doğrusu kurtulmamışlarla bir koğuşta yatıp kalkmaları idi. Her koğuş ağasının, sonra ağa yardımcılarının, ağanın yanında çöplenenlerin, her birinin ayrı ayrı korudukları bir, birkaç küçük çocuk vardı.

Bütün cezaevinin genel ağası, yirmi beş yıl hükümlü idi. On yıldır yatıyordu. Daha önce de bir kaç sefer girip çıkmıştı. Cezaevinin gediklileri, bu ağanın gelmişini, geçmişini biliyorlardı. O da, bu şimdiki çocuklar gibi, on üç yaşında iken cezaevine düşmüş, ondan sonra girip çıkmış ,girip çıkmış, bir daha da kurtulamamıştı. Onun ağalığını çekemiyenler:

— Biz, onun ne olduğunu biliriz, diyorlardı.

Sonra ,çocukluğunda hangi ağaların yanında beslendiğinin hikâyelerini açık açık anlatıyorlardı.

Cezası yüklü olduğu için bu azılıyı, taşra cezaevlerine göndermek gerekti ama, bir türlü gönderemiyorlardı. Çünkü, bu cezaevinden başka bir yere göndermemeleri için, bir iki yılda bir, bir adam şişler, bıçaklardı. Böyle olunca da, suçun yapıldığı yerde suçluyu muhakeme etmek gerektiğinden onu taşra cezaevlerine göneremezlerdi .Hep, ufak tefek yaralamadan birkaç muhakemesi olurdu.

En son, yanında altı ay kalan on beş yaşlarında kadar bir çocuk, cezasını bitirip çıkınca, ağa «Çabuk dönsün» diye haber yolladı. İçerdeki hayatı daha rahat olduğu için, bir ay geçmeden, çocuk cezaevine yine geldi. Dışarda kaldığı kısa bir zamanda da, ağanın cezaevinden kendisine gönderdiği para ile geçinmişti.

Cezaevi müdürü değişti. Yeni müdür genç, gayretli bir adamdı. Bir hafta, on gün, cezaevini inceledi. Bütün gidişi kavradı. İlkin bu kötülüğü uygunsuzluğu ortadan kaldırmak için, koğuşlardaki çocukları ayırdı, onları ayrı bir koğuşa doldurdu. Bu koğuşun adı Sübyan Koğuşu oldu. Sübyan koğuşunda en küçüğü on bir, en büyüğü on yedi yaşında, kırk dört çocuk vardı. Kış olduğu için de, her gün bir kaç küçük suçlu, aralarına katılıyordu. Sonradan aralarına yirmi bir yaşında bir delikanlı ile, yirmi ikisinde bir delikanlı daha katıldı. Müdürün incelemesine göre, bu iki delikanlının da sübyanlardan sayılması gerekiyordu.

Padişah Deli İbrahim'in hayatını yaşayan ağalar, yeni müdürün düzenine kızdılar ama, açıktan açığa da birşey diyemediler. Yalnız insanlık damarları kabarmış olanlar:

— Sizde hiç insaf yokmu? Bu sabi sübyanın geleni gideni yok. Bizim yanımızda geçinip gidiyorlardı. Şimdi orada bir başlarına perişan olacaklar! diye tek tük söylendiler.

Yeni müdür, Kızılay yemeğinden sübyanlara daha bolca verdirdi. İyi kalbli müdür, işi bu kadarla da bırakmadı. Sübyanların eğitim, öğretim işine de önem verdi. Çok kötü bir suçtan altı yıla hükümlü bir öğretmeni, çocukların başına koydu. Müdür ne yapsin? Çocuklara dışardan bir öğretmen getirtemezdi ya... Elinde ne varsa, onunla yetiniyor, onlardan yararlanıyordu. Ama öğretmeni, sübyanların koğuşuna göndermeden önce iyi bir zılgıt verdi. Sonra da:

— Gözünü aç! dedi. Hiç bir uygunsuzluk, düzensizlik istemem!. Eğer bu çocukları bir iyi yetiştirirsen, ben de seni ona göre kollarım.

Cezaevinde bir hükümlüyü müdürün kollaması, dışarıda bir insanın bir Bakandan torpili olmasından daha önemlidir. Dilli bir adam olan öğretmen, gözleri yaşararak:

— Ah müdür bey, dedi. Şu anda ne kadar mesudum, anlatamam... Ben zaten bir iftiraya kurban gittim. Şimdi siz bana sanki mesleğimi yeniden vermiş gibisiniz. Gece gündüz yavrularımızla uğraşacağıma güvenebilirsiniz.

İyi kalbli müdür, yaptığı işten sevinçli her insan gibi, o gece evinde rahat uyudu. Müdür oldu olalı, içinde hiç bu kadar rahatlık duymamıştı.

Doğrusu öğretmen çok iyi çalışıyordu. Sabahları saat dokuzdan on'a, akşamları da beşten altıya kadar cezaevi bahçesine yalnız sübyanlar çıkıyordu. Sübyanların bahçeye çıktıkları saatlerde, öbür mahkûmlar koğuşlara alınıyordu. Öğretmen, çocuklara marşlar öğretmişti. İki sıra diziliyorlar, sonra uygun adımla, başlarında öğretmenleri, bahçeyi bir baştan bir başa marşlar söyleyerek fırdolayı dönüyorlardı.

İyi kalbli müdür, yukarı kattaki odasının penceresinden, bu görüntüyü seyrederken, sevinçten göğsü kabarıyor, gözleri yaşarıyordu.

Öğretmen, sübyan koğuşundaki çocukları muma çevirmişti. Çocuklar, sübyan koğuşuna gidince etmediklerini bırakmamışlardı.

Pencere camlarını kırmışlar, cam kırıklariyle göğüslerini gesip parçalamışlar, cezaevini ayağa kaldırmışlardı. Ama öğretmen derse başladıktan sonra, çocuklarda çıt yoktu. Müdür:

— Meslek başka şey, diyordu. Şu çocuklara ne lâf, ne sopa para etmedi. Ama başlarına öğretmen gidince, onun dilinden anladılar.

Çocuklar iki marş öğrenmişlerdi. Biri Onuncu yıl, biri de «Ey vatan» marşı... Önce «Onuncu yıl» marşını, arkadan da «Ey vatan» marşını hep bir ağızdan, uygun adımla yürüyerek, bağıra bağıra söylerlerdi:

— Ey Vataaan!. Göz yaşların dinsin, yetiştiiik çünkü biz!.

Sübyan koğuşunun çocukları gerçekten de yetişmişlerdi. Yalnız çocukların üstlerinde başlarında bir şey yoktu. Yarıdan çoğu yalın ayaktı. Öbürlerinin ayaklarındakine de ayakkabı demeğe bin tanık gerekti. Pantalonlar parça parça, çocukların kaba etleri yırtıklardan görünüyordu. Yırtık pırtık gömleklerinden bütün sıska göğüsler meydanda idi. Müdür ne yapabilirdi? Tahsisat yok ki, çocuklara çorap, ayakkabı, çamaşır, elbise versin...

Sabah akşam, günde iki kere çocukların marş söyleyişlerinden mutluluk duyuyordu.

— Ey vataaaaan!. Göz yaşların dinsin, yetiştiiik çünkü biz!..

Şimdi müdür, büyüklerden birinin gelip görmesini istiyordu. Her iyi iş yapan insanın isteği gibi, müdür de yaptığı işin değerlendirilmesini istemekte haklı idi. Ama, yalnız gösteriş için değil... Bir büyük adam gelir de, çocukların nasıl yetiştiklerini görürse, belki çocuklara elbise, ayakkabı verilmesi için de bir emir çıkarırdı.

MEDENİYET DELİLİĞİ ARTIYORMUŞ! — Gazeteler —

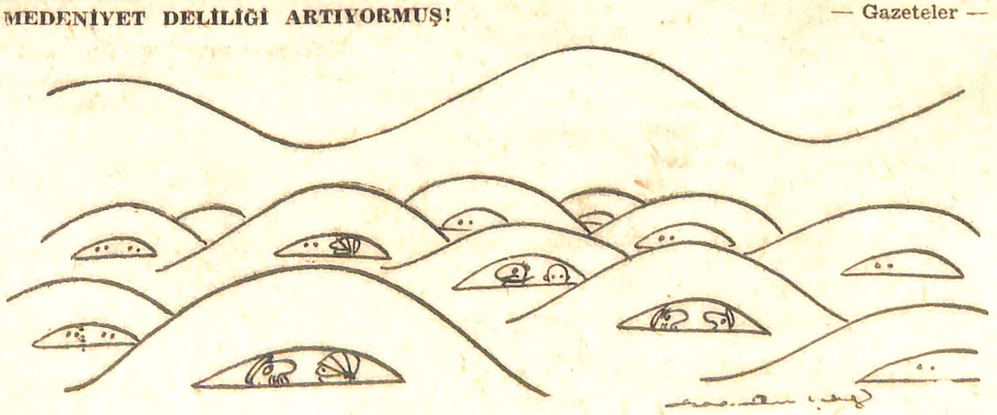

BİZİM AKILLILAR !

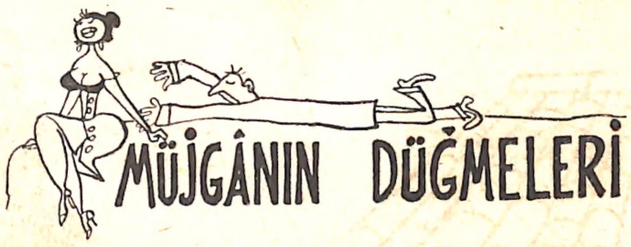

MÜJGÂNIN DÜĞMELERİ

★ Çözen: İlikçi İLYAS İLİKLER ★

YAŞ yirmi üç. Kars'ın Şahmamalar köyünden de sekiz kilometre uzaktayım. İki gözlü bir evim var, eğer buna da ev denirse... Odalardan birinde yatıyorum, biri de boş duruyor. Altı ay dayandım, odanın namusunu bozmadım. Ama altı ay sonra canıma tak dedi, duvarları kadın resimleriyle donattım. Bir sürü yerli yabancı magazinden kestiğim artist resimlerinden duvarda bir karış yer kalmadı. Başından geçmeyenler bilmez, zordur bu iş. Düşünün ki, yağın balın en iyisini yiyorsunuz. Tavuğun folluğa bıraktığı yumurtayı, daha soğumadan mideye indiriyorsunuz.. Bir süt var, on dakika kaynadı mı, bir parmak kaymak bağlar, bardağın kenarına beyaz boya gibi bulaşır. Yedi dağın çiçeği orada toplanmış, mis gibi de kokar. Ye Mehmet ye!.. E peki, ne olur insan? Deli olur. Ben de deli olmuştum. Kapıları doğru dürüst mandalında açmazdım da, yumruk indirirdim. İnsan kendini o yaşta bir yumrukta duvarı aşağı indirecek sanıyor.

İlk yaz günlerinde güneş, ıslak toprağa vurunca, nasıl buğu tüterse, başımdan öyle dumanlar çıkıyor sanırdım. Şimdi o yaşımın bir gününe, ömrümün bir ayını vermeğe razıyım.

Kadın?.. Var ama, yok... Kimisi umacı gibi. Üstelik terbiyeli çocuklarız da. Kör olsun öyle de pısırık yetiştirmişler ki... Sonra paşa gönlüm, çamura bulanmış gibi, partallar içinde, tabanı yarıklara da razı değil. Gündüz neyse ne, kendine zorla iş güç bulursun. Ama gece oldu mu, korkunç yalnızlığın içinde mahpussun.

Gemici fenerinin titrek aydınlığında, duvarlardaki renkli kadın resimleri canlanır, büyür, yürür, yanıma gelirdi. Artık hangisini istiyorsan... Çorap bağını takmak için eteğini sıyırmış esmeri mi, yüzme havuzunun kenarına mambosunu yan dayamış sarışın bombayı mı?.

Serde sporculuk ta var... Sabah oldu mu, yaz kış soğuk suyla yıkanır, tabanına kıymık batmış gibi, dağ bayır, kayalar üstünde koşardım.

Tam iki yıl, bu hayat böyle sürdü. Bir sabah apansız evin önünde bir otomobil durdu. Teftişe gelmişlerdi. Hiç bir şeyden korkum yoktu ama, duvardaki çıplak kadın resimlerini sökmeye vakit bulamamıştım. Arabadan inen, kırmızı yanaklı, altmış yaşın da ama, benim kadar genç olan odama daldı. Odam aynı zamanda iş yerim. Duvardaki resimleri görünce, havan topu gibi patladı:

— Bunlar ne?

Suratımın pancara döndüğünün farkındayım. Kulaklarımdan ateş çıkıyor. Randevu evinde, hem de babası tarafından, en uygunsuz vaziyette yakalanmış liseli bir çocuk gibi, yer yarıldı da ben dibine geçtim...

— Çabuk, yırt bunları!.

Başım önümde:

— Baş üstüne! diye fısıldadım. Bir de ahlâk konferansı geçti. Bu mecmualar, gençliğin ahlâkını bozmak için çıkarılıyormuş.

— Bunlar da olmasa, bizim halimiz ne olacak? diyemezsin ki...

Teftiş, akşama kadra sürdü. Pek beğendiler, her şey hoşlarına gitti.

Ben gerideydim. Beni azarlayan la, başka birinin yavaşça konuştuklarını duyuyordum:

— Ne kadar zamandır burada?

— Yirmi altı aydır efendim.

— Hiç izinli gitti mi?

— Hayır. Üç senedir izinli gitmedi. Birkaç kere istedi ama, adam yok, izin veremedik.

Beni çağırdılar.

— Kaç yaşındasın?

— Yirmi üç efendim!

Tekrar odama girdi. Duvardaki resimlere yakından baktı. Gülecek ama gülemiyor.

— İyi çalışmışsın, dedi. Sana on beş gün izin veriyorum. Bu resimlerin hepsini yırt at!

— Baş üstüne efendim.

Beş gün sonra İstanbul'dayım. Üç senedir görmediğim İstanbul. Taksilerin egzos borularından çıkan yanmış benzin dumanlarını kokluyorum. Bu kokuya bile hasret kalmışım. İnadıma inadıma kalabalığın içine, arasına giriyorum. Köprüdeki gürültü, orkestra konseriymiş gibi geliyor. İlk gün böyle geçti. Tam bir dağdan inme gibi, aval aval, kadınlara, kızlara bakıyorum. Bak, bak, ne çıkar... Sağa saldırdım, sola saldırdım, hiç bir yerden ekmek çıkmıyor. İnsan bir kere antrenmanını kaybetti mi, formundan düşüyor. Üç sene önce ben bu İstanbul'da ne fındıklar kırmıştım. Sevim'in evine gittim, taşınmış oradan. Garden Bar'a gittim, Şükran Adana'da çalışıyormuş. Saliha evlenmiş. Tüh Allah cezasını versin... Şu gördüğüm kadınlar, bir halimi bilseler, acırlar da belki hatırımı hoş ederler. Tam on üç gün elim cebimde Beyoğlu'nda dolaştım. On dördüncü günü akşamı, Feride Hanım aklıma geldi. Nasıl da orasını unutmuştum. Feride Hanımın evinde altı ay pansiyoner kaldığım için aramız çok iyi idi. Ev hiç te boş kalmazdı.

Tarlabaşından Yağhane sokağına daldım. Feride Hanımın lâmbası yanıyordu. Kadını evde buldum. Onlar da tam masayı kurmuşlar. İki kadın, bir de erkek. Feride Hanım, beni bir iyi karşıladı. Boynuma sarıldı. Hemen masaya oturduk. Feride Hanımı kenara çektim:

— Ben yarın gidiyorum, dedim. İstanbul'da bir gecem var. Ocağına düştüm. Artık ne olursa senden olur...

Feride Hanım bir iyi kalbli kadındır.

— Masadaki nasıl? dedi.

— Öldürme beni, dedim, Ecel gibi bir şey o... Yer yüzüne Azrail elçi mi göndermiş onu.

— Hadi gel, tanıtayım! dedi.

— Müjgân!

— Müşerref olduk...

Siyah ta, yine kendinden kabartma çiçekli bir elbise giymiş. Uzun kollu, boynu kapalı, daracık bir elbise. Elbisenin her yanı baştan aşağı küçük küçük, mini mini nacık düğmelerle dolu. Elbisenin bütün parçaları birbirine bu küçük siyah düğmelerle tutturulmuş, hiç dikiş yok. Düğmeler üstünde bu kadar duruşunun sebebi var, sonra anlayacaksınız.

Müjgân, dalyan gibi kadın. Duru beyaz bir teni, zifiri siyah saçları var, fil dişi ensesine topuz yapmış, gözler de iri iri, uzun kir pikler o siyah gözleri büsbütün irileştiriyor.

Feride Hanım, bana yavaşça:

— Sen bunun böyle kendini ağırdan sattığına bakma, dedi.' Çok içirmeğe gelmez, su koyuverir.

Kimin umurunda?

— Şerefinize Müjgân Hanım.

— Şerefinize Beyfendi.

— Şerefe Müjgân!

— Şerefe canım.

— Şerefe Müjgâncığım!

— Şerefe cicim!

Saat bir oldu. Müjgân'ın başı omuzuna düştü. Feride Hanım:

— Hadi Müjgânı evine bırak... dedi.

Kadın kolumda, çıktık sokağa. Sarhoş peltekliğiyle:

— Saat kaç? dedi.

— Bir...

— Bu saatte ben dünyada eve gidemem...

Hay Allah senden razı olsun... Sallana sallana yürüyoruz. Kolay değil, dört şişe kiloluk kulübü temize gönderdik.

— Bir otele gidelim...

— Olmaaaaz! Dünyada olmaaz. Siz beni ne zannettiniz?

Vay canına... Sarhoş marhoş ama, numara yapmaktan vaz geçmiyor. Ne yapacağımı şaşırdım... Saatler geçiyor, biz, İstiklâl Caddesinde yukarı aşağı gezip duruyoruz. Üstüme yüklendikçe de yükleniyor. Ben zâten kendimi zor taşıyorum... Artık her şeyi gözden çıkardım:

— Hadi sizi evinize bırakayım.

— Olmaz!

— Otele bırakayım.

— Olmaz!

— Sizi yalnız otele bırakayım.

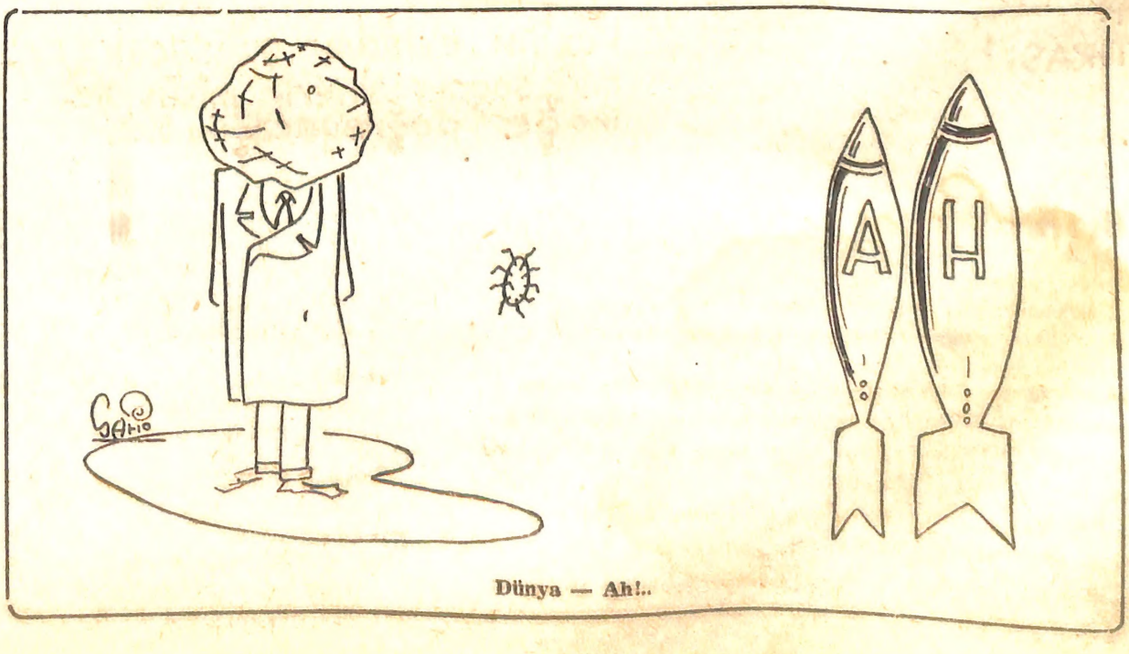

Dünya — Ah!..

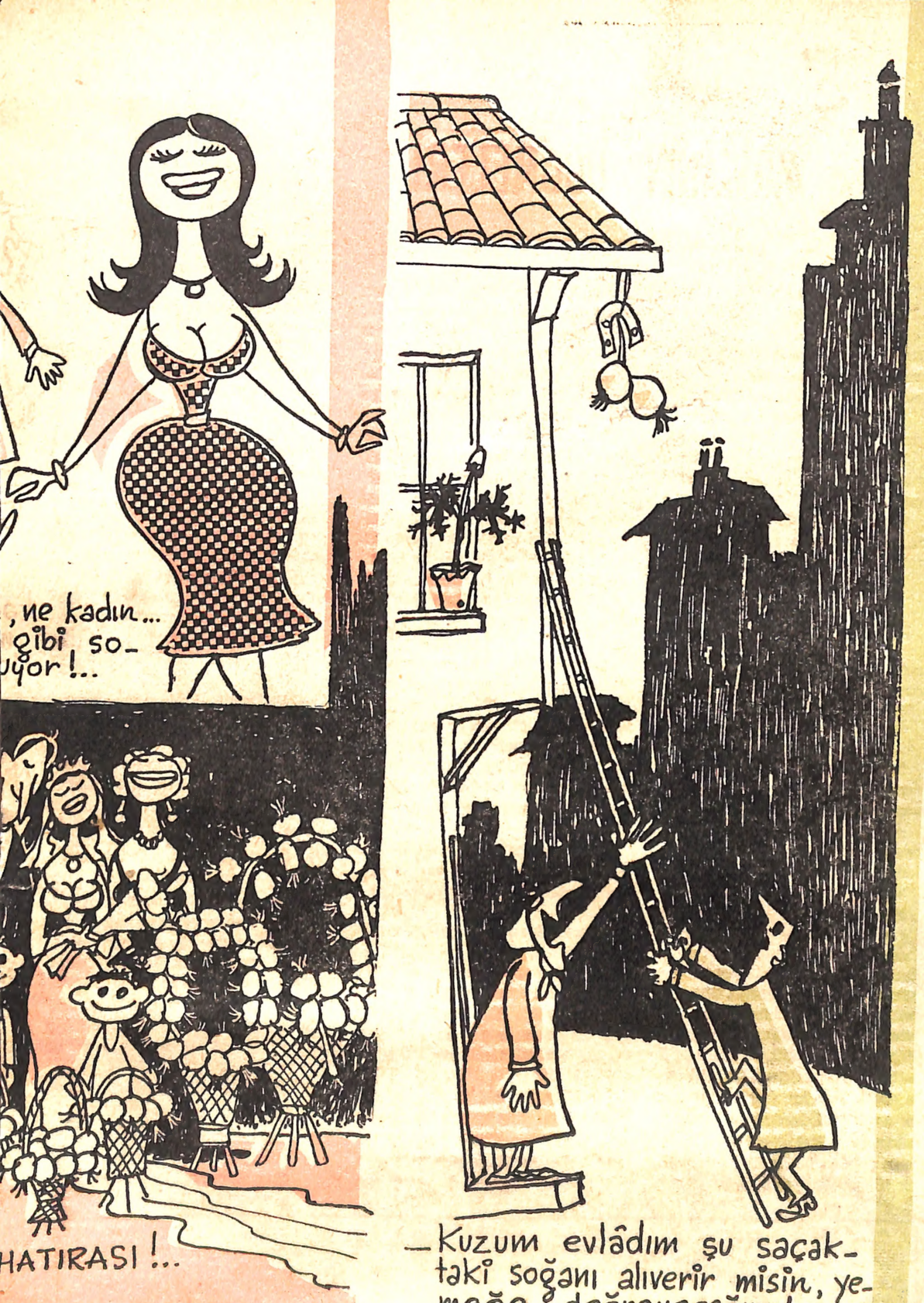

GEL DE ÖLDÜRME...

İki arkadaş, kuliste buluşmuşlardı. Biri:

— Haberin var mı? dedi. Karım dün doğurdu...

— Ya, dedi öteki. Çocuğun babası kim?

— Şimdi çeneni dağıtacağım...

Özür diledi öteki:

— Affedersin kardeşim... Vallahi meseleyi biliyorsun sanmıştım!.

HOKKABAZ

Oğlunun sünnet düğünü nihayet sona ermiş, bütün dâvetliler gitmişti. Zahide, salonun bir köşesinde dolaşan adamı tanıdı:

— Ay, siz bu akşam için tuttuğum sihirbaz değil misiniz?

— Evet efendim, dedi adam, şapkamı kaybettim, bir türlü bulamıyorum!.

UYGUN

Şehir galerisine zarif bir hanım girdi, resim sergisini şöyle bir dolaştı. Sonra, ressama:

— Şu tabloyu satın alıyorum... dedi.

Sanat tenkitçilerimizden Z. Güvemli de oradaydı ve Müfide T. yi tanıyordu:

— Hoş geldiniz hamfendi, dedi. Doğrusu çok iyi bir resim seçtiniz...

Müfide T., elindeki mor kadifeyi gösterdi:

— Değil mi efendim? dedi. Oda takımına fevkalâde gidecek?

HA GAYRET

Valinin verdiği ziyafetteydiler.. Davetlilerden biri yüksek sesle:

— Yerim gayet iyi, dedi. Hindi tam karşıma kondu...

Bunu söylerken ortadaki hindi dolmasına bakıyordu. Lâkin tam karşısında şişman bir kadının oturduğunu görünce, aklı başına geldi:

— Affedersiniz hanımefendi, dedi, ben doldurulmuş hindiden bahsediyorum!

IKTIKTAN SONRA ...

İYİ NİYETİN BUKADARI

O gece, aşağı yukarı sabahlara kadar, evliliklerinin onuncu yılını kutlamışlardı. Erkenden sokak kapısı çalınınca, koca, uyku serserni, karısının sabahlığını sırtına geçirip koştu. Kapı açılır açılmaz sütçüyle sarmaş dolaş oldular. Sütçü:

— Bonjur güzelim, diyordu. Gece iyi uyudun mu bâri?

Yatak odasına dönen koca, karısına anlattı:

— Herhalde, sütçünün karısının da tıpkı seninkine benzer bir sabahlığı var galiba...

KOLAY ÖĞRENMİŞ...

İstanbul'a gelen, bir müddet burada kalan bir Fransız kızı, türkçeyi kolay öğrendiğinden bahsediyordu:

— Günde otuz kelime ezberliyorum... dedi.

— Bravo...

Kız, elini kalçasına vurdu:

— Şimdi hepsini burada, aklımda kalıyorum!

YAZISIZ!

YİĞİT LÂKABI İLE ANILIR!

ESKİ Tunceli Milletvekili Hasan Remzi Kulu, Almanların Türkleri hâlâ fesli, peçeli zannettiklerine kızmış, içerlemiş. Sayın eski milletvekilinin kızmağa da, içerlemeğe de yerden göğe kadar hakkı var. Kızılmayacak gibi değil...

Remzi Kulu, buna bir çâre bulmak için düşünmüş, taşınmış en sonunda da o çâreyi bulmuş. Neymiş çâre? Almanya'da bir Türk lokantası açacakmış. İçinde dönerinden pilâvına, yoğurdundan baklavasına kadar her şey bulunan bir Türk lokantası.

Doğrusu, Almanya'da bir Türk lokantasının açılmasına, hem de bunu bir milletvekilinin açmış olmasına çok sevindik.

Ama döner kebabıyla, pilâvla, cacıkla Türkiye'nin nasıl tanıtılacağını bir türlü anlayamadık. Yâni Almanlar, bizim dolmalarımızı, imam bayıldılarımızı, hele vezir parmaklarımızı yedikten sonra:

«— Aşk olsun şu Türklere!.. Bu yemekleri, imkânı yok, fesli, peçeli insanlar yapamaz.. Mutlaka bunların başında silindir şapka vardır.» mı diyecekler? Ayıp değil ya, mideyle insanın başını örten külâh arasındaki münasebeti, bu nâzik noktayı bir türlü anlıyamadım. Eğer gerçekten bunun bir faydası varsa, dünyanın her yanına elçilikler gibi, lokantalar açalım.

Ama yine de bir bakıma Remzi Kulu haklı. Fransa, İtalya, İngiltere, Amerika, Almanya, dünya yüzünde bu kadar tanındıkları halde, yine de kendilerini tanıtmağa çalışır, başka memleketlere profesörler, tiyatrolar, baleler, ressamlar, şairler, müzisyenler gönderir, konferanslar, konserler verdirir, sergiler açdırtır, tiyatro, bale gösterileri yaptırırlar. Biz onlardan aşağı mı kalırız? Göndeririz ahçılarımızı, açalım lokantalarımızı, anlasınlar ne mideci insanlar olduklarımızı...

NEHAR TÜBLEK

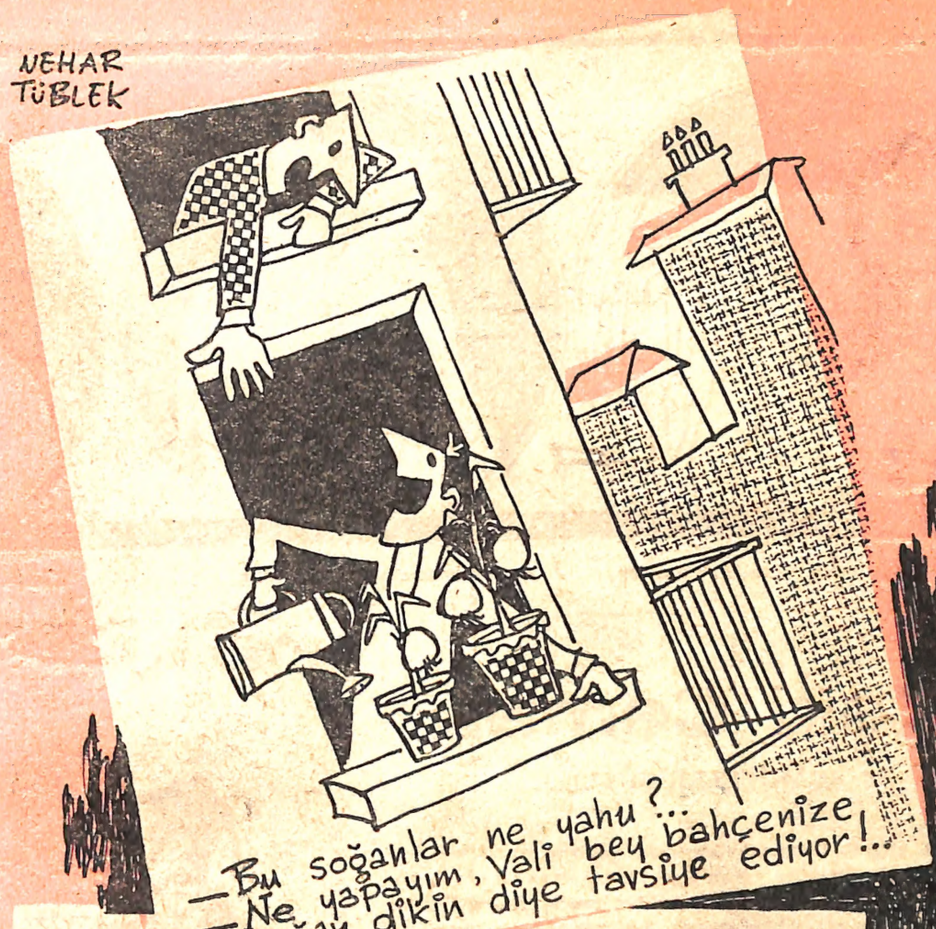

SOĞAN 100 KURUŞ

YAZISIZ!

ARTIRMA

İş adamlarımızdan B. A., bir dâvetteydi. Bir ara cüzdanını düşürmüş olduğunu farketti. Eşi, C. A. ye söyledi, o da hemen bir iskemlenin (daha yükseğini bulamadığı için) üstüne fırladı

— Bayanlar, baylar, dedi.

Herkes sustu:

— Bizim Bay, cüzdanını kaybetmiş. İçinde iki bin lirası vardı. Bulana beş yüz lira vâdediyor...

— Kalabalıktan H. E. nin sesi yükseldi:

— Ben bin veriyorum!

ÖYLEYSE....

Bedri Rahmi, kendisi aleyhin yazılan ağır bir yazıdan dola Zühtü Müridoğlu'na yanıp yakı yordu:

— Ben öldükten sonra ne ada olduğumu anlıyacak bu memleket!

Zühtü teselli etti:

— Öyleyse ne üzülüyorsun Şimdilik bir tehlike yok demek!

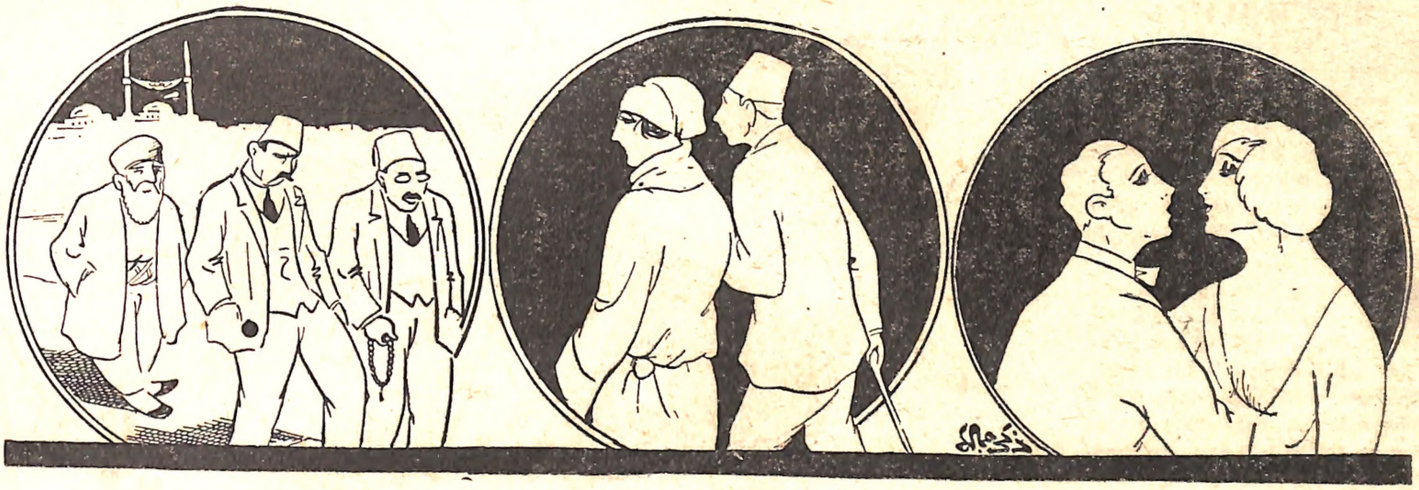

Ramazanda, oruç tutanlar: Camiden... Oruç bozanlar: Sinemadan... Kazaya bırakanlar: Baştan çıkarlar!.

Zeki Cemal

(BÂKİÇELEBİOĞLU)

Şimdi günlük Ekonomi Gazetesini çıkaran ve iktisadi konular üstünde makaleler yazan Zeki Cemâl, otuz yıl evvel, mizah gazetelerine karikatürler çizen bir gençti. Akbaba'da ve o zamanın batıp çıkan bâzı dergilerinde eserleri çıkmıştır. İlk sayısından başlıyarak, Cumhuriyet gazetesine bir hayli karikatür çizdi.

Karikatür, o yıllarda, bizim için henüz yeni bir sanattı, bugünkü şahsiyetini bulmamıştı. Rakat, rahmetli Ramiz'lerin, Cemâl Nadir'lerin ve Münif Fehim üstadın çığır açtıkları o devirde, Zeki Cemâl de tek tük beliren hevesli birkaç genç imzadan biri olarak anılmaya değer.

Muharrir Zeki Cemâl'in hâlâ karikatürler çizdiğini, fakat bunları hususi bir zevk olarak kendisi için sakladığını işitiyoruz.

RAMAZANDA:

— Ne emredersiniz Pasam? Simdi top atilazak...

— Hacet yok, listeyi gördükten sonra topu ben attım!...

İŞLER NİYE YÜRÜMÜYOR DİYENLERE:

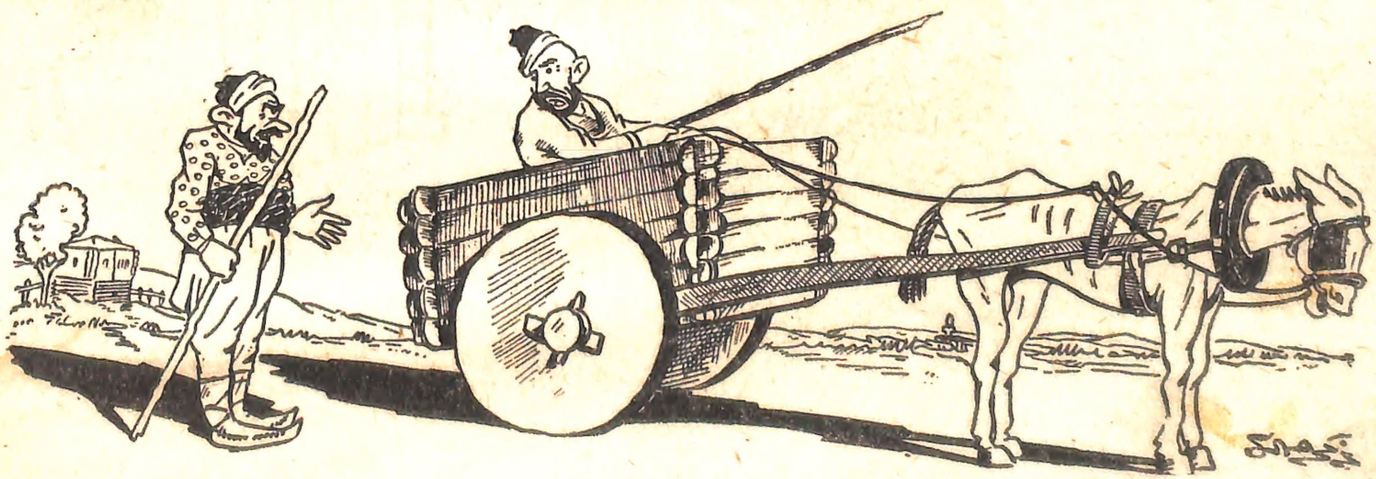

— Kırk yıllık (kanı) ya beygir goşmuşsun nolacak.. Ama bunun tekerleğini olsun değiştirebiliyon mu... İşte o zaman sana (pardon) dirim!.

ti. Gecenin on ikisinde:

— Olmuyor, dedi, bunun işi uzun... Pencereden çıkın!...

İlkin kadının canını kurtardık. Pencereden başını uzattı. Ayaklarından biz tuttuk, başından dışardakiler, karga tulumba kadını çıkardık. Yolcunun biri şişman olduğu için ne yaptıksa dışarı çıkaramadık. Sonra beni çıkardılar. Hürriyet havasını ciğerlerime çektim. Şişman yolcuyu çıkarmağa çalışıyorlardı. Bana da: «Yardım et!» dediler. Çeke çeke adamı yarı beline kadar dışarı çıkardık. Ama tam beline gelince, ne içeri, ne dışarı, adam pencereye takılı kaldı; yarısı içerde, yarısı dışarda.

— Vaz geçtim, içeri sokun! diye yalvarıyor. İçeri de sokamıyoruz.

Ben artık oradan uzaklaştım. Ne yaptılar bilmiyorum. Tabii Kurtuluş'a yayan gittiğimi, o günden sonra dolmuşa binmeye tövbe ettiğimi tahmin edersiniz.

MÜJGÂNIN DÜĞMELERİ

★ Çözen: İlikçi İLYAS İLİKLER ★

YAŞ yirmi üç. Kars'ın Şahmamalar köyünden de sekiz kilometre uzaktayım. İki göz lü bir evim var, eğer buna da ev denirse... Odalardan birinde yatıyorum, biri de boş duruyor. Altı ay dayandım, odanın namusunu bozmadım. Ama altı ay sonra canıma tak dedi, duvarları kadın resimleriyle donattım. Bir sürü yerli yabancı magazinden kestiğim artist resimlerinden duvarda bir karış yer kalmadı. Başından geçmeyenler bilmez, zordur bu iş. Düşünün ki, yağın balın en iyisini yiyorsunuz. Tavuğun folluğa bıraktığı yumurtayı, daha soğumadan mideye indiriyorsunuz.. Bir süt var, on dakika kaynadı mı, bir parmak kaymak bağlar, bardağın kenarına beyaz boya gibi bulaşır. Yedi dağın çiçeği orada toplanmış, mis gibi de kokar. Ye Mehmet ye!.. E peki, ne olur insan? Deli olur. Ben de deli olmuştum. Kapıları doğru dürüst mandalında açmazdım da, yumruk indirirdim. İnsan kendini o yaşta bir yumrukta duvarı aşağı indirecek sanıyor.

İlk yaz günlerinde güneş, ıslak toprağa vurunca, nasıl buğu tüterse, başımdan öyle dumanlar çıkıyor sanırdım. Şimdi o yaşımın bir gününe, ömrümün bir ayını vermeğe razıyım.

Kadın?.. Var ama, yok... Kimisi umacı gibi. Üstelik terbiyeli çocuklarız da. Kör olsun öyle de pısırık yetiştirmişler ki... Sonra paşa gönlüm, çamura bulanmış gibi, partallar içinde, tabanı yarıklara da razı değil. Gündüz neyse ne, kendine zorla iş güç bulursun. Ama gece oldu mu, korkunç yalnızlığın içinde mahpussun.

Gemici fenerinin titrek aydınlığında, duvarlardaki renkli kadın resimleri canlanır, büyür, yürür, yanıma gelirdi. Artık hangisini istiyorsan... Çorap bağını takmak için eteğini sıyırmış esmeri mi, yüzme havuzunun kenarına mambosunu yan dayamış sarışın bombayı mı?.

Serde sporculuk ta var... Sabah oldu mu, yaz kış soğuk suyla yıkanır, tabanına kıymık batmış gibi, dağ bayır, kayalar üstünde koşardım.

Tam iki yıl, bu hayat böyle sürdü. Bir sabah apansız evin önünde bir otomobil durdu. Teftişe gelmişlerdi. Hiç bir şeyden korkum yoktu ama, duvardaki çıplak kadın resimlerini sökmeye vakit bulamamıştım. Arabadan inen, kırmızı yanaklı, altmış yaşın da ama, benim kadar genç olan odama daldı. Odam aynı zamanda iş yerim. Duvardaki resimleri görünce, havan topu gibi patladı:

— Bunlar ne?

Suratımın pancara döndüğünün farkındayım. Kulaklarımdan ateş çıkıyor. Randevu evinde, hem de babası tarafından, en uygunsuz vaziyette yakalanmış liseli bir çocuk gibi, yer yarıldı da ben dibine geçtim...

— Çabuk, yırt bunları!.

Başım önümde:

— Baş üstüne! diye fısıldadım. Bir de ahlâk konferansı geçti. Bu mecmualar, gençliğin ahlâkını bozmak için çıkarılıyormuş.

— Bunlar da olmasa, bizim halimiz ne olacak? diyemezsin ki...

Teftiş, akşama kadra sürdü. Pek beğendiler, her şey hoşlarına gitti.

Ben gerideydim. Beni azarlayan la, başka birinin yavaşça konuştuklarını duyuyordum:

— Ne kadar zamandır burada?

— Yirmi altı aydır efendim.

— Hiç izinli gitti mi?

— Hayır. Üç senedir izinli gitmedi. Birkaç kere istedi ama, adam yok, izin veremedik.

Beni çağırdılar.

— Kaç yaşındasın?

— Yirmi üç efendim!

Tekrar odama girdi. Duvardaki resimlere yakından baktı. Gülecek ama gülemiyor.

— İyi çalışmışsın, dedi. Sana on beş gün izin veriyorum. Bu resimlerin hepsini yırt at!

— Baş üstüne efendim.

Beş gün sonra İstanbul'dayım. Üç senedir görmediğim İstanbul. Taksilerin egzos borularından çıkan yanmış benzin dumanlarını kokluyorum. Bu kokuya bile hasret kalmışım. İnadıma inadıma kalabalığın içine, arasına giriyorum. Köprüdeki gürültü, orkestra konseriymiş gibi geliyor. İlk gün böyle geçti. Tam bir dağdan inme gibi, aval aval, kadınlara, kızlara bakıyorum. Bak, bak, ne çıkar... Sağa saldırdım, sola saldırdım, hiç bir yerden ekmek çıkmıyor. İnsan bir kere antrenmanını kaybetti mi, formundan düşüyor. Üç sene önce ben bu İstanbul'da ne fındıklar kırmıştım. Sevim'in evine gittim, taşınmış oradan. Garden Bar'a gittim, Şükran Adana'da çalışıyor muş. Saliha evlenmiş. Tüh Allah cezasını versin... Şu gördüğüm kadınlar, bir halimi bilseler, acırlar da belki hatırımı hoş ederler. Tam on üç gün elim cebimde Beyoğlu'nda dolaştım. On dördüncü günü akşamı, Feride Hanım aklıma geldi. Nasıl da orasını unutmuştum. Feride Hanımın evinde altı ay pansiyoner kaldığım için aramız çok iyi idi. Ev hiç te boş kalmazdı.

Tarlabaşından Yağhane sokağına daldım. Feride Hanımın lâmbası yanıyordu. Kadını evde buldum. Onlar da tam masayı kurmuşlar. İki kadın, bir de erkek. Feride Hanım, beni bir iyi karşıladı. Boynuma sarıldı. Hemen masaya oturduk. Feride Hanımı kenara çektim:

— Ben yarın gidiyorum, dedim. İstanbul'da bir gecem var. Ocağına düştüm. Artık ne olursa senden olur...

Feride Hanım bir iyi kalbli kadındır.

— Masadaki nasıl? dedi.

— Öldürme beni, dedim, Ecel gibi bir şey o... Yer yüzüne Azrail elçi mi göndermiş onu.

— Hadi gel, tanıtayım! dedi.

— Müjgân!

— Müşerref olduk...

Siyah ta, yine kendinden kabartma çiçekli bir elbise giymiş. Uzun kollu, boynu kapalı, daracık bir elbise. Elbisenin her yanı baştan aşağı küçük küçük, mini mini nacık düğmelerle dolu. Elbisenin bütün parçaları birbirine bu küçük siyah düğmelerle tutturulmuş, hiç dikiş yok. Düğmeler üstünde bu kadar duruşunun sebebi var, sonra anlayacaksınız.

Müjgân, dalyan gibi kadın. Duru beyaz bir teni, zifiri siyah saçları var, fil dişi ensesine topuz yapmış, gözler de iri iri, uzun kirpikler o siyah gözleri büsbütün irileştiriyor.

Feride Hanım, bana yavaşça:

— Sen bunun böyle kendini ağırdan sattığına bakma, dedi.' Çok içirmeğe gelmez, su koyuverir.

Kimin umurunda?

— Şerefinize Müjgân Hanım.

— Şerefinize Beyfendi.

— Şerefe Müjgân!

— Şerefe canım.

— Şerefe Müjgâncığım!

— Şerefe cicim!

Saat bir oldu. Müjgân'ın başı omuzuna düştü. Feride Hanım:

— Hadi Müjgânı evine bırak... dedi.

Kadın kolumda, çıktık sokağa. Sarhoş peltekliğiyle:

— Saat kaç? dedi.

— Bir...

— Bu saatte ben dünyada eve gidemem...

Hay Allah senden razı olsun... Sallana sallana yürüyoruz. Kolay değil, dört şişe kiloluk kulübü temize gönderdik.

— Bir otele gidelim...

— Olmaaaaz! Dünyada olmaaz. Siz beni ne zannettiniz?

Vay canına... Sarhoş marhoş ama, numara yapmaktan vaz geçmiyor. Ne yapacağımı şaşırdım... Saatler geçiyor, biz, İstiklâl Caddesinde yukarı aşağı gezip duruyoruz. Üstüme yüklendikçe de yükleniyor. Ben zâten kendimi zor taşıyorum... Artık her şeyi gözden çıkardım:

— Hadi sizi evinize bırakayım.

— Olmaz!

— Otele bırakayım.

— Olmaz!

— Sizi yalnız otele bırakayım.

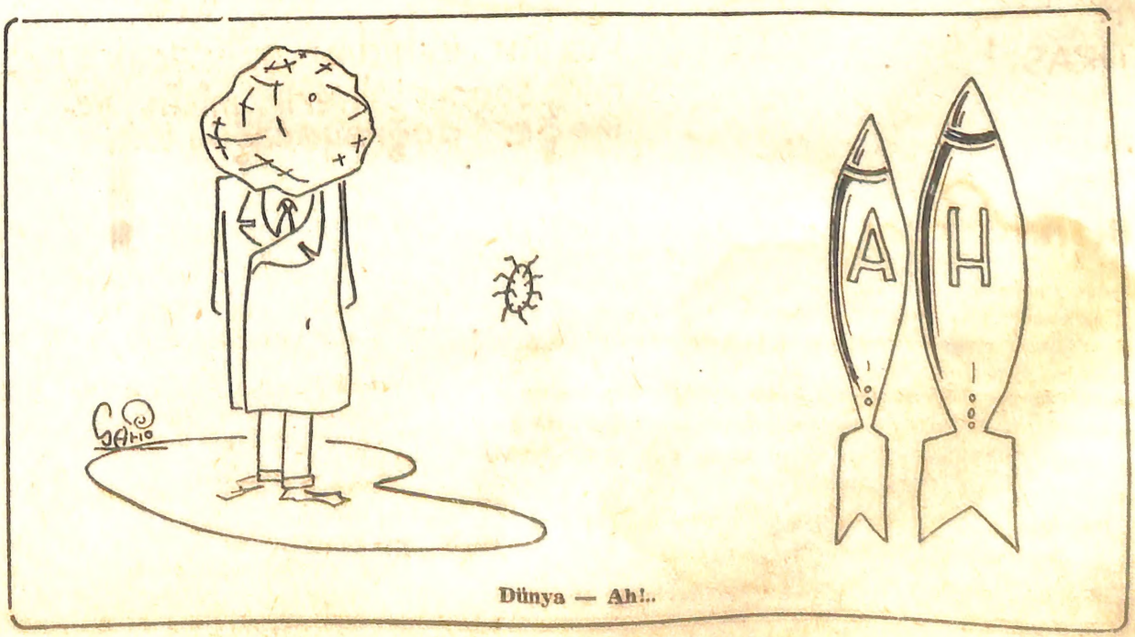

Dünya — Ah!..

ELİMDE NE VAR?

İki deli geziniyorlarmış. Biri, ansızın kapalı avucunu gösterip:

— Elimde ne var, bil, diye sormuş

Diğeri, biraz düşündükten sonra cevap vermiş:

— Otobüs! İlk deli kızmış:

— Saklarken gördün, değil mi!

ERGİN ERSÜ
V-B 206 Ziya Gökalp Lisesi Diyarbakır

★

GEL DE ANLAT BAKALIM

Adamcağız oldukça mutaassıp bir kimse idi. Kızını yeninişanlamıştı. Lâkin nişanlı olacak delikanlı Tanrının akşamı kızı alıyor, o gazino senin, bu dans yeri benim deyip, götürüyordu. Nihayet, müstakbel kayinpeder dayanamadı, müstakbel damadı bir akşam yakaladı:

— Baksana oğlum, dedi. Daha yeni nişanlı sayılırsınız. Her akşam kızı alıp danslara götürmek yakışmaz!

Nişanlı, içini çekti:

— Hakkınız var kayınbabacığım, yakışık almaz, dedi. Gelin de bunu kızınıza anlatın bakalım .

★

TERCÜME

Delegenin biri milletlerarası bir kongreye katılmış ve orada, tabiî, kendi lisaniyle bir nutuk söylemiş. Kendisinden sonra ayağa kalkan bir ecnebi de, konuşmağa başlamış. Kendisinden çok bu adamın sözleri alkışlanıyormuş. Delege de, etrafına uymak için, herkesle beraber, söylenenleri, yerli yersiz alkışlamağa başladı. Bunun üzerine yanındaki, ona eğildi:

— Ekselâns, dedi. Bu zat sizin nutkunuzu tercüme ediyor!.

Tuncer Burucu
Şetri nahiyesi - Pülümür

★

YAĞMURDAN DOLUYA

Genç bir kâşif, Afrika'ya gider. Sıcaktan çok bunalarak banyo yapmak ister. Tam nehire gireceği sırada, bir yerli görünür ve seslenir:

— Oralarda yüzmeyin, Köpek balıkları vardır... Nehrin öbür tarafına gidin!

Kâşif, teşekkür edip söylenen yere gider. Suya girdikten sonra kıyıda duran yerliye bağırır:

— Köpek balıkları buraya gelmezler mi?

— Hayır. Timsahlardan korkarlar!

Nazmiye GÜL - Kars

★

PERŞEMBEYE DE OYNARSA

İrlandalı'larla Britanyalı'lar ötedenberi birbirlerini sevmezler. İrlandalı olan, büyük düşünür, filozof ve yazar Bernard Shaw bir eserinin ilk temsili münasebetiyle, zamanın Başbakanı Churchill'e iki dâvetiye gönderiyor ve şunları ilâve ediyor:

— Eğer bir do dostunuz varsa, çarşamba günkü temsilde ikisini de kullanabilirsiniz.

Bütün nükte düellolarında galip gelen filozofun bu zarif esprisine Churchill, zarif olduğu kadar da, kuvveti bir nükte ile mukabelede bulunuyor:

— Çarşambaya başka bir yere dâvetliyim. Eğer eseriniz Perşembeye de oynanırsa, muhakkak gelirim.

O. Nuri ALPER
İlköğretim Denetmeni Doğubeyazıt

★

ANAM KUSER...

Bir muhacir kafilesini hâmilen Köstence'den İstanbul'a gelmekte olan vapur, yolda büyük bir fırtınaya tutulmuş, yolcular allak - bullak...

Bu sırada bir muhacir çocuğu, elinde on kuruş, kaptanın karşısına dikilerek:

— Be kaptan ağa. Anam kuser, babam derdinden kan kuser, al şu on guruşu, şu mereti biraz düz yoldan hayda...

Mehmet OKAN
Öğretmen - Bozoyük

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 20** ★

—Kız o ne hal? Suratından düşen bin parça oluyor. Haydi gül yüzün gülsün de, güller açılsın!.. diye şaka etmişti.

Baba şefkati biraz ileriye gitmiş, nerede ise Hacı Mesut, Ayten'i kucağına oturtup, eline bir horoz şekeri verecekti. Ayten:

— Hiç... Birşey yok! demişti ama, o gül yanaklarına inci gibi yaşlar dökülünce, içeriye kaçmıştı. Bunun üzerine Hacı Mesut, Recebi bir kenara çekti:

— Nedir evlât? dedi. Derdiniz ne? Aranıza yoksa bir soğukluk mu girdi?

Zaten dökülmek için fırsat bekliyen şoför Recep te, bütün içini döktü:

— Ben bu karı ile başa çıkamıyorum Hacı Amca... Allah seni inandırsın, her sabah karga pisliğini yemeden, saat beşte işe çıkarım. On ikiye, bire kadar helvacı İdris'in De Soto'sunda çalışırım. Ondan sonra tamirci Andon'un Şevroles'ini alır çıkarım işe... Sürt Allah sürt... İki araba çalışmak kolay mı Hacı Amca? Çalış, kazan, çalış kazan, bu karıyı doyuramıyorum be!

Hacı Mesut:

— Neden? diye sordu. Zavallıcık serçe kadar bir şey. Doymuyor mu?

Şoför Recep:

— Doymaz namussuz! dedi. Doymaz o... Her gece görüyorsun, eve ne halde yorgun argın geliyorum.

Hacı Mesut hiç bilmez olur muydu? Daha akşam yemeğini yerken, Recebin gözleri kapanır, sanki göz kapaklarına çeki taşı asılmış gibi, bir türlü gözlerini açamazdı. Ondan sonra da:

— Hacı Amca, sen yabancı değilsin, kusura bakma!. Siz oturun!.. der, yatağa girerdi.

Mahallenin kısmeti ayağına kadar geldiği halde, Recep uyumaktan, kıza bakmağa fırsat bulamıyordu.

— İşte böyle Hacı Amca, dedi. Kanım iliğim kurudu. Bu karı en sonunda beni öldürecek.

Şoför Recep, Ayten'i, Atiye teyzenin vasıtasiyle bardan almıştı. Doğrusu öyle kolay kolay başa çıkılacak kadınlardan değildi Her ne kadar ara sıra Atiye teyze ile alıp başlarını çıkıyorlarsa da, Kırkmerdiven mahallesine göre çok lüks olan Ayten'in giyimine kuşamına yine de yetmiyordu. Hep kavgalar bundandı.

Hacı Mesut, şoför Receb'i teselli etti:

— Haydi, sen git yat!.. Rahatına bak, dedi. Önce can, sonra canan... Ben, bir kere de Ayten kızımla konuşayım... Bakalım, derdi nedir? Belki derdine bir çare buluruz.

Hacı Mesut, Ayten'in derdine bir çare bulmuş olacak ki, Ayten'in neşesi yeniden geldi. Kah kahaları mahallede duyulmağa başladı.

Şoför Recep hanesiyle, Hacı Mesut hanesi, aralarında Atiye Hanım da beraber, artık bir aile gibi yaşıyorlardı.

Kırkmerdiven mahallesinin bekârlarından başka, herkes kısmetini almış olduğu için, artık eski dedikodu da kalmamıştı. Bu düzeni, bakkal İsmail Efendi bir türlü hazmedemiyordu. O, evli olmadığı için, Hacı Mesutla ahbaplığı ilerletememiş, bu işte yaya kalmıştı. Kızına kaç defa:

— Ayıp oluyor kız, ne de olsa Hacı Mesut, mahallemizin en eskisi, en yaşlısıdır. Adam evlendi de bir kere evine gitmedik. Hiç olmazsa bir akşam yemeğe çağıralım! demişti ama, kızı birden kızıvermişti. O, zaten mahallenin kısmetini çekemiyordu. bütün bekârlar, mahallenin kısmetinin peşinde olduklarından, sanki onun kısmetini bağlamıştı.

Bir gün bakkal İsmail Efendiye gün doğdu. Vakit ikindi üzeri idi. Dükkâna o saatte kimseler gelmezdi. İsmail Efendi de, tezgâhın arkasındaki alçak hasır iskemleye oturur, hafif bir horultu ile şekerleme kestirirdi. Kendi horultusunun sesi ona ninni gibi gelirdi. O gün de kahvesini için, cigarasını tellendirdikten sonra, yine hasır iskemlesine oturmuş, sırtını pirinç çuvalına verip uyuklamağa başlamıştı. Başı sol yana, omuzunun üzerine düşmüştü. Ağzı açık, dilinin ucu dışarı çıkmıştı. Alt çenesinde bir köpek dişinin eksik olduğu bile görünüyordu. Kara sinekler, üstü kırmızı gaz bezi ile örtülü şeker çuvalından kalkıp kalkıp, İsmail Efendinin kâh dudaklarının ucuna, hattâ kâh açık ağzından dişlerine bile konuyorlardı. Fakat pırıl pırıl yanan çıplak başına sinekler konunca, İsmail Efendi o zaman toplanıyor, uyku arasında yarı sersem, eli ile başındaki sinekleri koğuyordu.

Komik durum, yalnız bu kadar olsa iyi. Farkında olmadan bir şey daha yapmıştı zavallı İsmail Efendi.

(Devamı var)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

İtalya'da bir öpüşmenin cezası beş lira imiş! — Gazeteler —

— Borcumuz ne tuttu memur bey?!.

— İtalyan —

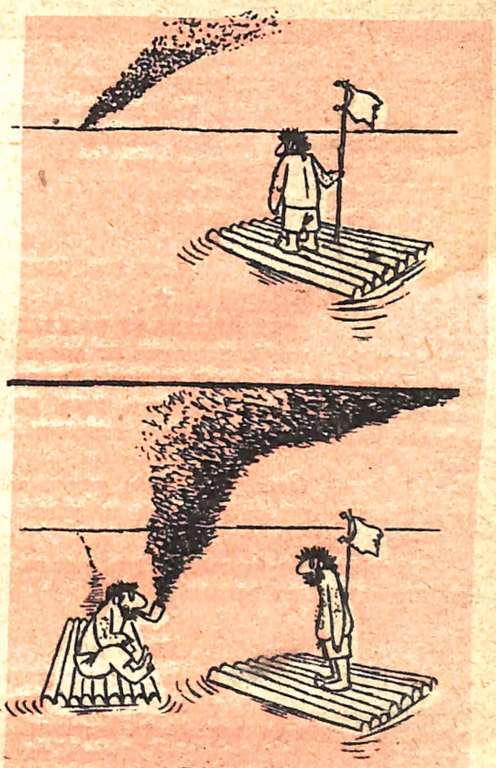

YAZISIZ!

— Alman —

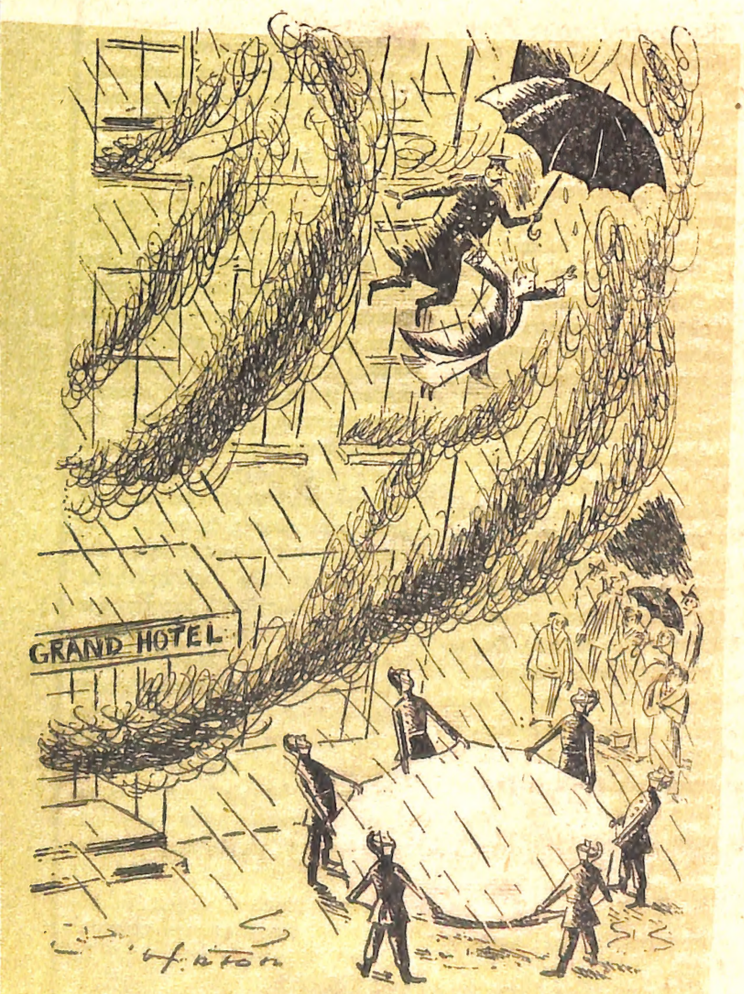

YAZISIZ!

— İngiliz —

YAZISIZ!

— Meksika —

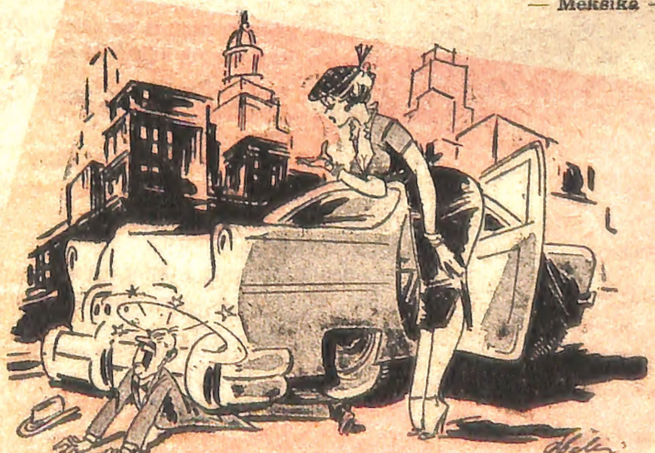

Film Yıldızı — Çok müteessirim.. Ama talihiniz varmış doğrusu. Yarın gazetlerde adımız yanyana çıkacak!.

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter
Selâmi M. YURDATAP

Abone: Seneliği 25, Altı aylığı 12,5 lira.

Fiyatı 50 Kuruş

Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Beledîye — İstanbul

Telefon: 221811

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI
T. A. O.
BİR YILDA
TASARRUF MUDİLERİNE
3.170.000
LIRA TUTARINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ
DAĞITIYOR

Yılın Son İki Çekilişi

26 EKİM 1956

31 ARALIK 1956

Akbaba Mizah Yayınlarının 14. üncü kitabı
Sosyete
Pek yakında çıkıyor.

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Buradaki iş mi?.. Çok kolay kardeş, patron oturduğu zaman sen de ayni koltuğa oturacaksın!..

BİR MİZAH KİTAPLIĞI KURULDU

Artık sevincimizi ilân edebiliriz: Bir mizah kitaphğı kuruldu.

Yayınevimizin geçen yıl başladığı «Mizah Edebiyatı» kitaplarının bir kaç güne kadar 14 üncüsü çıkacaktır. Önümüzdeki sene içinde, bunun sayısını, en az 40 a yükseltmek istiyoruz. Birkaç yıl sonra da, dünya mizah şaheserleriyle beraber, yüzleri bulduğunu görmek en büyük meslek saadetimiz olacaktır.

Sevincimizi artıran sebeplerden biri de okuyucularımızın bu güleryüzlü zekâ sanatına gösterdikleri alâka olduğunu iftiharla söylemeliyiz. Daha şimdiden on dört kitaptan bir tanesinin, (Kadın olan Erkek) in mevcudu kalmamıştır. Bir çokları da bitti, denecek kadar azalmıştır. Bitenleri. kâğıt buldukça yeniden basarak, serimizi daima tam tutmağa çalışacağız.

Her okuyuşta içiniz tatlı bir neşeyle dolduracak olan mizah eserlerimiz şunlardır:

1. 2. 3. Mizah hikâyeleri antolojisi. — 4. İt kuyruğu. — 5. Meşhedinin hikâyeleri. — 6. Kadın olan erkek (mevcudu kalmamıştır). — 7. Meşhurların nükteleri. — 8. Sahtekârsız memleket. — 9. Yedek parça. — 10. Bir dakika. — 11 Kapatma. — 12. Yepyeni (büyük cep kitabı, 2 lira). — 13. Sarı çizmeli Mehmet Ağa — 14. Sosyete.

SOSYETE

Vatan Gazetesinde, nükte ve tebessümiyle çerçevelenmiş yazılarını zevkle okuduğunuz ve radyoda birbirinden güzel skeclerini daima neşeyle dinlediğiniz Adnan Veli Kanık'ın eseridir. Akbaba mizah yayınlarının 14 üncü kitabı. Fiyatı 1 lira, 7 Kasım Salı günü